

Arrest

**nr. 60 500 van 28 april 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 10 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2011.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 8 april 2011 waarbij de behandeling van de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 22 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché s. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 23 augustus 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 september 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 december 2010.

1.3. Op 10 januari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 11 januari 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en een Syrisch-orthodox christen te zijn afkomstig van Damascus. U zou sinds 1980 uw eigen zaak in al Malakiyeh hebben uitgebaat. In februari 2010 zou u door niemand minder dan Fuad Omar, de partijvoorzitter van de PYD (Partiya Yekitiya Demokratik), in een publieke gelegenheid, een "club", gevraagd zijn om "muaid" (aanhanger van de partij) te worden. U zou Fuad Omar al vóór 2005 hebben leren kennen en A.(...) D.(...)(OV 6.475.689) zou uw buur in al Malakiyeh zijn geweest. In de vierde of de vijfde maand van 2010 zou Fuad Omar u in deze "club" gevraagd hebben om partijpamfletten bij u in de zaak te bewaren opdat partijleden ze daar konden komen ophalen. Er werden u geen andere activiteiten opgedragen. Op 20 juli 2010 zou O.(...) O.(...), een vaste klant, verwond zijn door een stuk ijzer dat u voor hem bewerkte. U zou hem in allerijl naar het ziekenhuis vervoerd hebben. Toen de dokter u zou hebben meegedeeld dat hij genooddaakt was de politie te verwittigen gezien de ernst van de zaak koos u het hazenpad uit schrik voor represailles vanwege de familie van Omar. U zou vooreerst naar uw zus in Kamishli zijn gevlucht en verbleef afwisselend daar en in het huis van uw oom. U zou op 24 juli 2010 vernomen hebben dat Omar overleden is. Ook zou u via uw buur Ata vernomen hebben dat de Syrische autoriteiten, tijdens een onderzoek naar het ongeval, in de lade van uw bureau in uw zaak pamfletten van de partij gevonden hadden. Via uw zoon zou u tot slot vernomen hebben dat de verzoeningspogingen met de familie van Omar tevergeefs waren en de familie van Omar uit was op wraak. Op 1 augustus 2010 zou u met behulp van een smokkelaar naar Turkije zijn gevlucht. U zou in een wagen richting Istanbul zijn gereisd. Op 16 augustus 2010 zou u als assistent van een truckchauffeur zijn meegereisd richting België, waar u op 23 augustus 2010 zou zijn aangekomen en dezelfde dag nog asiel hebt aangevraagd. Sinds uw verblijf in België zou u vernomen hebben dat uw gezin, vrouw en kinderen, intussen naar Hassake stad zijn verhuisd waar ze bij familie wonen. Vijftien dagen vóór uw interview op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) zou u uw voormalige buur Mr. D.(...) hier hebben ontmoet. Twee dagen vóór uw interview op het CGVS zou u aan Mr. D.(...) gevraagd hebben u een attest van de PYD te bezorgen en op 15 december 2010 zou u dit document hebben opgehaald.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U vreest dat de familie van Omar bloedwraak zal plegen en de Syrische autoriteiten u zullen vervolgen omwille van dit incident, alsook omwille van het vinden van partijpamfletten in uw zaak (gehoorverslag CGVS, pp. 3, 10, 13, 14 en 16).

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw banden met en uw activiteiten voor de PYD in Syrië door toedoen van de partijverantwoordelijke Fuad Omar. U beweert dat Fuad Omar anno 2010 woonachtig was in al Malakiyeh en dat hij u in februari 2010 in een "club" benaderde om sympathisant te worden van de PYD (gehoorverslag CGVS, pp. 8, 12 en 13). In de vierde of vijfde maand, zo verklaart u, heeft Fuad Omar u in een "club" de opdracht gegeven om partijpamfletten in uw zaak te bewaren (gehoorverslag CGVS, pp. 10 en 12). Op 15 juni 2010 beweert u Fuad Omar voor de laatste keer in diezelfde "club" gezien te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat Fuad Omar Syrië reeds ontvlucht is na de gebeurtenissen van maart 2004 toen hij door de Syrische autoriteiten werd gezocht. Hij vluchtte naar Europa en kreeg politiek asiel in Nederland. De PYD is een partij die in Syrië in aanzienlijke mate in de clandestiniteit opereert. De PYD-PKK operaties kenmerken zich door een bepaalde mate van geheimhouding en het is niet duidelijk waar de voorzitter van de PYD zich ophoudt. Er moet worden uitgegaan van het feit dat Fuad Omar, gezien zijn hoog profiel, leider van de voornaamste en meest geviseerde Koerdische-Syrische oppositiepartij in Syrië, een gezocht man is. Het is dan ook uitermate onwaarschijnlijk dat hij in het openbaar in Syrië zou kunnen optreden of verblijven. In het licht van deze informatie dient er te worden geconcludeerd dat uw verklaringen omtrent uw contacten met Fuad Omar in een "club" te al Malakiyeh in de eerste helft van het jaar 2010 weinig geloofwaardig zijn.

Deze conclusie wordt andermaal bevestigd door het feit dat u geen duidelijk antwoord kan geven op de vraag waarom Fuad Omar, u kende hem immers al van vóór 2005, u plots vijf jaar later, in 2010, vroeg om sympathisant te worden (gehoorverslag CGVS, pp. 8, 10 en 11). Uw verklaring hieromtrent, namelijk het feit dat er voorheen geen zaken of discussies waren over de partij, biedt geen afdoende uitleg waarom net u werd uitgekozen (gehoorverslag CGVS, p. 11). Nogmaals gevraagd waarom er plots in februari 2010 wel een aanleiding was om sympathisant te worden, stelt u dat Fuad zag dat u zich nergens mee moeide en hij u vroeg wat u van een verzoening tussen Koerden en christenen vond (gehoorverslag CGVS, p. 11), wat andermaal geen antwoord is op de aan u gestelde vraag. In dit kader dient nog aangestipt dat het toch ook bevreemdend is dat hij u in club, een plek die bezwaarlijk als een discreet kan bestempeld worden, gevraagd zou hebben om pamfletten bij te houden (gehoorverslag CGVS, p. 12). Verder is het, gezien het algemeen geweten is dat de PYD gevisieerd wordt door de Syrische autoriteiten, ongeloofwaardig dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat het opslaan van pamfletten in uw zaak waarna de betrokken leden hun pamfletten konden ophalen, niet zonder risico's was. U hiernaar gepeild stelt te hebben verondersteld dat dit een normale zaak was en u er niet bij had stilgestaan dat hier toch wel enige verantwoordelijkheid aan gekoppeld was (gehoorverslag CGVS, pp. 9 en 10), een verklaring die gezien bovenstaande observaties totaal niet kan overtuigen.

Er kan ook geen geloof worden gehecht aan de initiële oorzaak van de problemen met de autoriteiten omwille van uw PYD-activisme, namelijk het incident met Omar waarna de politie een onderzoek in uw zaak uitvoerde. Zo kunt u geen enkel begin van bewijs neerleggen met betrekking tot het proces (gehoorverslag CGVS, pp. 15 en 16). U beweert concrete bewijzen, zoals convocaties, hebben trachten te vergaren maar dit tevergeefs aangezien u zichzelf hiervoor dient aan te bieden (gehoorverslag CGVS, p. 16). Deze vergoelijking is geen afdoende argument aangezien u zelf niet eens de moeite hebt gedaan om een advocaat in Syrië in te schakelen (gehoorverslag CGVS, p. 16). Uw redenering dat een advocaat u wel zou kunnen verdedigen maar u uiteindelijk toch door de familie van Omar zal worden gedood, is andermaal geen afdoende verklaring waarom u geen gebruik gemaakt zou hebben van de tussenkomst van een advocaat die u kon helpen met de opvolging van een eventueel proces (gehoorverslag CGVS, p. 16).

Verder is het zeer merkwaardig dat u uw familie, waarvan u stelt dat ook zij het slachtoffer van bloedwraak kan worden, zomaar hebt achtergelaten en dit omwille van een gebrek aan middelen. U zou hen wel naar een andere regio hebben gebracht (gehoorverslag CGVS, p. 16). Mocht er effectief geloof aan het door u beweerde vluchtmotief kunnen worden gehecht kan er toch van worden uitgegaan dat u hen niet zomaar zou hebben achtergelaten. U verklaart dat zij tot op heden geen melding gemaakt hebben van problemen met de familie van Omar in de stad al Hassake waar zij sinds uw vertrek bij uw schoonzus verblijven (gehoorverslag CGVS, pp. 5 en 6). Gevraagd waarom u in dit geval geen gebruik kon maken van het interne vluchtalternatief, zoals bijvoorbeeld Damascus, werpt u op dat ze u sowieso zouden vinden (gehoorverslag CGVS, p. 16). Dit argument is opnieuw niet afdoende en enkel een vermoeden van uwentwege, daarenboven staat dit haaks op het feit dat uw familie wel, zonder enig probleem, in al Hassake verblijft terwijl u duidelijk had aangegeven dat ook zij gevaar loopt. Het weinig geloofwaardige karakter van de door u geschilderde gang van zaken wordt andermaal bevestigd door het feit dat u gedurende één week, na het onderzoek van de politie in uw zaak op 20 juli 2010 en de dood van Omar op 23 juli 2010, in Kamishli afwisselend bij uw zus en uw oom hebt kunnen verblijven zonder melding te maken van enig probleem (gehoorverslag CGVS, pp. 3 en 13). Het is immers zeer wel aannemelijk dat de autoriteiten ook bij de familie van de gezochte persoon langs zullen komen. Het feit dat u in Kamishli geen problemen zou hebben gekend, dit terwijl u door de Syrische autoriteiten omwille van bovenstaande feiten zou gezocht worden, doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw asielaanspraak. Ook het feit dat u beweert dat de Syrische autoriteiten al op 20 juli 2010 een onderzoek in uw zaak hadden uitgevoerd en u pas op 24 juli 2010 uw huis in al Malakiyeh verlaten hebt richting Kamishli doet andermaal vraagtekens rijzen waarom de autoriteiten niet eerder naar uw huis zouden zijn gekomen op zoek naar u (gehoorverslag CGVS, pp. 2, 3 en 13). U hebt daarenboven tijdens één en hetzelfde gehoor op het CGVS ook nog tegenstrijdige verklaringen afgelegd wanneer exact u Kamishli verlaten hebt richting Turkije. Zo verklaarde u eerst dat u tot 24 juli 2010 in al Malakiyeh op uw gekend adres hebt gewoond en daarna naar Kamishli bent gegaan om vervolgens op 1 augustus 2010 deze stad te verlaten richting Turkije (gehoorverslag CGVS, pp. 2 en 3). Even later beweert u al op 24 juli 2010, toen u vernam dat Omar overleden was, Kamishli verlaten te hebben richting Turkije (gehoorverslag CGVS, p. 3). Deze incoherente verklaringen wijzen andermaal op het ongeloofwaardige karakter van uw onmiddellijke vluchtaanleiding.

Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd dat een christen sowieso nooit een geschikt bloedoffer is voor een gedode moslim en dit omdat moslims en christenen volgens de islamitische opvattingen absoluut niet gelijkwaardig zijn. Daarenboven is bloedwraak verboden in Syrië en de Syrische overheid, precies tegenover de naar weerspanningheid en ongewenste autonomie neigende Arabische stammen, haar gezagsmonopolie absoluut hardnekkig en consequent verdedigt. Wanneer er geestelijke waardigheidsbekleders bij de onderhandelingen zijn ingeschakeld en niettemin deze bloedwraak verder onopgelost blijft, zal de Syrische overheid ingrijpen. De bevoegde instanties zouden de Arabische families onder druk zetten om van deze bloedwraak af te zien. De nodige machtsmiddelen staan de Syrische overheid daarvoor zonder meer ter beschikking en zullen dan ook zonder enig probleem ingezet worden.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er geen verder geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag en bent u er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Tot slot heeft het door u neergelegde document, uw Syrische identiteitskaart, betrekking op uw identiteit, een gegeven dat hier niet ter discussie staat. Het door u neergelegde attest van de PYD (dd. 15/12/2010) heeft gezien bovenstaande observaties slechts een zeer relatieve waarde. Daarenboven dient met betrekking tot dit attest nog te worden opgemerkt dat het zeer bevreemdend is dat u al na één dag een dergelijk document hebt verkregen zonder dat u enige vragen werden gesteld (gehoorverslag CGVS, pp. 17 en 18), zulks ondermijnt de waarde ervan op niet geringe wijze. U vergoelijkt dit door te stellen dat Mr. Dara u al kende van in Syrië en hij vermoedelijk met Fuad contact zal hebben genomen (gehoorverslag CGVS, p. 17). Deze argumenten zijn niet afdoende aangezien eerder al werd opgemerkt dat uw banden met en activiteiten voor de PYD in Syrië via Fuad Omar ongeloofwaardig zijn. Dit document werd enkel ter uwen behoeve opgesteld (gehoorverslag CGVS, pp. 11 en 17) en nergens wordt melding gemaakt van uw beweerde problemen in Syrië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.4. Bij beschikking van 17 maart 2011 werden de partijen opgeroepen om op 8 april 2011 te verschijnen. Ter openbare terechtzitting van 8 april 2011 stelt de vertegenwoordiger van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat op 20 april 2011 een schriftelijk verslag zal worden neergelegd betreffende de actuele situatie in Syrië. De behandeling van de zaak werd tegensprekelijk uitgesteld naar de terechtzitting van 22 april 2011.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, de manifeste appreciatiefout en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), voert verzoeker aan dat zijn verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève. Verzoeker betoogt enerzijds te vrezen het slachtoffer te worden van doodsb bedreigingen vanwege de familie van O.O. die om het leven gekomen is tijdens een werkongeval waarvoor verzoeker verantwoordelijk was, en anderzijds vervolging vanwege de autoriteiten te vrezen die, naar aanleiding van een huiszoeking ingevolge het dodelijke ongeval, pamfletten van de Partiya Yekitiya Demokratik (PYD) in verzoekers atelier gevonden hadden, en stelt het dan ook niet eens te zijn met de gronden waarop de commissaris-generaal zich heeft gesteund om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen en de weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

Verzoeker vervolgt dat de commissaris-generaal duidelijk blijkt geeft van onderschatting van zijn problemen, en de in de bestreden beslissing aangehaalde bedenkingen geen afbreuk kunnen doen aan

zijn geloofwaardigheid. Omtrent de wijze waarop hij in contact kwam met Fouad Omar en het tijdstip waarop deze hem vroeg partijpamfletten bij te houden, benadrukt verzoeker steeds eerlijk te zijn geweest in zijn antwoorden en het feit dat deze verklaringen niet strikt overeenkomen met hetgeen volgens de commissaris-generaal 'realistisch' zou zijn, niet wil zeggen dat de feitenversie van verzoeker ongeloofwaardig is, en de commissaris-generaal het asielrelaas grondiger had moeten/kunnen onderzoeken. Verzoeker poneert verder dat hij reeds een afdoende uitleg gegeven heeft waarom Fouad Omar hem pas in 2010 vroeg sympathisant te worden terwijl hij hem al kende van in 2005, met name dat hij hem in die tussenperiode leerde kennen als betrouwbaar persoon, en deze uitleg dient te volstaan, volgens verzoeker.

Ten onrechte wordt verzoeker verweten geen advocaat te hebben geraadpleegd, aangezien een advocaat hem nooit bescherming kan garanderen tegen eventuele represailles en de autoriteiten evenmin vat hebben op dergelijke mensen die uit zijn op wraak terwijl zijn precaire situatie vraagt om noodzakelijke maatregelen, aldus verzoeker. Hij stelt zijn familie allerminst zomaar achtergelaten te hebben vermits ze nu ondergedoken leven en zijn kinderen niet meer naar school kunnen gaan, en dat hij geen boodschap heeft aan de abstracte benadering van de commissaris-generaal volgens dewelke een christen geen geschikt bloedoffer kan zijn voor een gedode moslim aangezien hij in onveiligheid zal blijven in Syrië en de autoriteiten hem niet kunnen beschermen, hetgeen een verder verblijf in Syrië onmogelijk maakt voor hem. Verzoeker besluit dan ook dat er geen ernstige reden voorhanden is om hem het voordeel van de twijfel niet te verlenen en verzoekt de commissaris-generaal hem minstens het subsidiaire beschermingsstatuut te verlenen omdat hij bij een eventuele terugkeer naar Syrië vreest het slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffing.

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stukken toegevoegd.

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn banden met en zijn activiteiten voor de PYD in Syrië door toedoen van de partijverantwoordelijke Fouad Omar, (ii) er evenmin geloof kan worden gehecht aan de initiële oorzaak van zijn problemen met de autoriteiten omwille van zijn PYD-activisme, met name het incident met O. waarna de politie een onderzoek in zijn zaak uitvoerde vermits hij hier geen enkel begin van bewijs kan van neerleggen, hij niet de moeite gedaan heeft om een advocaat in te schakelen, hij zijn familie zomaar achtergelaten heeft in Syrië terwijl zij volgens zijn verklaringen ook gevaar zouden lopen, hij niet aantoonde geen beroep te kunnen doen op het intern vluchtalternatief, het niet aannemelijk is dat hij na de dood van O. nog afwisselend bij zijn zus en oom heeft kunnen verblijven zonder enig probleem, noch dat de autoriteiten niet eerder naar verzoekers huis zouden zijn gekomen op zoek naar hem, en hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het tijdstip waarop hij Qamishli verlaten heeft, (iii) uit informatie waarover de commissaris-generaal beschikt blijkt dat een christen sowieso nooit een geschikt bloedoffer is voor een gedode moslim, bloedwraak in Syrië verboden is en de Syrische overheid hardnekkig en consequent optreedt tegen bloedwraak, ook wanneer de onderhandelingspogingen van geestelijke waardigheidsbekleders falen, (iv) zijn Syrische identiteitskaart slechts betrekking heeft op zijn identiteit die niet wordt betwijfeld en (v) het attest van de PYD slechts een zeer relatieve waarde heeft, vreemd genoeg na één dag reeds verkregen werd, ter zijner behoefte werd opgesteld en nergens melding maakt van zijn beweerde problemen.

2.4. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige

verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.5. De Raad stelt vast dat uit de samenvatting van het feitenrelaas blijkt dat verzoeker enerzijds vervolging vreest vanwege de familie van O.O. die om het leven kwam tijdens een werkongeval waarvoor verzoeker verantwoordelijk was, en anderzijds vanwege de Syrische autoriteiten die bij een huiszoeking naar aanleiding van dit ongeval pamfletten van de PYD in zijn atelier zouden gevonden hebben.

2.5.1. Wat betreft het eerste aspect van zijn vervolgingsvrees, met name de dood van O.O., dient de Raad vast te stellen dat verzoeker niet betwist dat hij van deze gebeurtenis geen enkel begin van bewijs kan neerleggen. Verzoeker beperkt zich tot de herhaling dat hij geen advocaat heeft ingeschakeld omdat deze hem toch niet zou kunnen beschermen tegen de wraak van de familie van O.O., hetgeen reeds in de bestreden beslissing als niet afdoende werd beschouwd omdat van verzoeker minstens verwacht mag worden dat hij hiertoe enige inspanning zou geleverd hebben. Verder gaat hij met de blote bewering dat ook de Syrische autoriteiten hem niet kunnen beschermen, volledig voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing, met name *“Daarenboven is bloedwraak verboden in Syrië en de Syrische overheid, precies tegenover de naar weerspanning en ongewenste autonomie neigende Arabische stammen, haar gezagsmonopolie absoluut hardnekkig en consequent verdedigt. Wanneer er geestelijke waardigheidsbekleders bij de onderhandelingen zijn ingeschakeld en niettemin deze bloedwraak verder onopgelost blijft, zal de Syrische overheid ingrijpen. De bevoegde instanties zouden de Arabische families onder druk zetten om van deze bloedwraak af te zien. De nodige machtsmiddelen staan de Syrische overheid daarvoor zonder meer ter beschikking en zullen dan ook zonder enig probleem ingezet worden.”*

Verzoekers verweer geen boodschap te hebben aan een abstracte benadering van zijn problemen, met name dat een christen sowieso nooit een geschikt bloedoffer zou zijn voor een gedode moslim, doet geen afbreuk aan de pertinente informatie waarop de commissaris-generaal steunt. Uit deze informatie blijkt immers dat *“een christen nooit een geschikt bloedoffer voor een gedode moslim kan zijn. Moslims en christenen (...) volgens de islamitische opvattingen absoluut niet gelijkwaardig (zijn). Een christelijke man (...) nooit een geschikt bloedoffer voor een islamitisch man is (...) Daarom (...) een Arabische familie (...) een dergelijke bloedwraak op een christelijke man niet (zou) uitvoeren. Dat (...) gewoon geen zin (zou) hebben vanuit de plaatselijke, Arabische-bedoeïense optiek en het (...) niet tot een billijke schadeloosstelling van het bloedoffer (zou) leiden dat de familie van de gedode onopzettelijk “aangeboden” heeft. (...) de betrokken families (...) hier een zo hoog mogelijk zoengeld (zouden) proberen te verkrijgen.”* (CEDOCA antwoorddocument SYR2011-001w van 5 januari 2011, p. 2). De Raad wijst erop dat het niet volstaat te poneren dat verzoeker geen boodschap heeft aan een abstracte benadering door de commissaris-generaal van zijn moeilijkheden en dat, indien verzoeker kritiek heeft op de gebruikte objectieve informatie, hij minstens met concrete en objectieve gegevens moet aantonen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal steunt niet correct is, of dat de commissaris-generaal een verkeerd besluit heeft getrokken uit de informatie, wat in casu niet het geval is. Dat de verzoeningspoging vanwege de stammen geweigerd werd, en verzoekers vrees het slachtoffer te worden van wraak vanwege de familie van O.O., is dan ook niet geloofwaardig. Deze ongeloofwaardigheid wordt versterkt door de vaststelling dat verzoeker zijn familie achterliet in Syrië terwijl zij eveneens, volgens zijn verklaringen, het risico zouden lopen om gevisieerd te worden. Dat hij zijn familie niet “zomaar” heeft achtergelaten aangezien zijn familie ondergedoken en in voortdurende angst leeft en zijn kinderen niet meer naar school kunnen uit vrees ontdekt te worden, kan niet overtuigen vermits hun onderduikadres bij een tante is (zuster van verzoekers echtgenote) en er vanuit kan worden gegaan dat indien iemand gevaar loopt hij zich niet zomaar zal verstoppen bij een familielid die gemakkelijk te traceren is.

2.5.2. Aangaande zijn vervolgingsvrees omwille van zijn politieke sympathie voor de PYD, merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, de gestelde vragen omtrent de wijze waarop hij in contact kwam met Fouad Omar en het tijdstip waarop deze hem vroeg partijpamfletten bij te houden, wel degelijk de kern van zijn asielrelaas betreffen aangezien zijn ontmoeting met Fouad Omar aan de basis zou liggen van zijn activiteiten en zijn vervolgingsvrees. Aan het opgediste relaas met betrekking tot zijn ontmoeting met Fouad Omar in een *“club waar je kan kaarten en dergelijke”* (CGVS, gehoor p. 8), kan niet in het minst geloof worden gehecht. Immers, uit de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Fouad Omar Syrië ontvluchtte na de gebeurtenissen van maart 2004, hij naar Europa vluchtte waar hij in Nederland politiek asiel verkreeg,

het problematisch is om zijn precieze verblijfplaats te achterhalen, de PYD een partij is die in Syrië in aanzienlijke mate in de clandestiniteit opereert, hun activiteiten gekenmerkt worden door een bepaalde mate van geheimhouding, één van deze elementen de onduidelijkheid over de verblijfplaats van de voorzitter van de PYD inhoudt en het, gelet op het feit dat Fouad Omar als leider van de voornaamste en meest geviseerde Koerdisch-Syrische oppositiepartij in Syrië een gezocht man is in Syrië, uitermate onwaarschijnlijk is dat hij in het openbaar in Syrië zou kunnen optreden of verblijven (CEDOCA antwoorddocument SYR2010-049w van 23 december 2010, p. 4-5). De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekers verklaringen als zou de partijverantwoordelijke van de PYD hem van 2005 tot 2010 leren kennen hebben als een betrouwbaar persoon en hij hem in 2010 op een publieke plaats, namelijk een club, vroeg om partijpamfletten bij te houden, geen steek houden. Het verweer dat het niet is omdat verzoekers "eerlijke" verklaringen niet strikt overeenkomen met hetgeen volgens de commissaris-generaal "realistisch" zou zijn, is niet ernstig. Dit klemt des te meer nu uit dezelfde informatie blijkt dat de "PYD (...) voorwerp (is) van ernstige vervolging door de Syrische autoriteiten." en "we (...) zelfs (kunnen) stellen dat de PYD een van de Koerdische partijen is waarvan de vervolging een doelgericht karakter lijkt te hebben". Derhalve kan ook geen enkel geloof gehecht worden dat de Syrische autoriteiten bij een huiszoeking - voor zover daar enig geloof aan gehecht kan worden - partijpamfletten zouden gevonden hebben die hij in opdracht van Fouad Omar bijhield en dat hij omwille hiervan door de Syrische autoriteiten zou gezocht worden.

2.6. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de vaststelling dat verzoeker tot op heden geen enkel begin van bewijs indient die betrekking heeft op zijn relaas, kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu het asielaanvraag niet geloofwaardig is, is er geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

2.7. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker aanvoert bij een eventuele terugkeer naar Syrië het slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, doch dat hij geen elementen aanbrengt waarom hij dit reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar de toekenning van de vluchtelingenstatus werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

2.8. De Raad merkt op dat de begrippen "*internationaal of binnenlands gewapend conflict*" noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken werden gedefinieerd. Er kan wel worden gesteund op de definitie van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, geratificeerd door de wet van 16 april 1986 (RvS 1 december 2006, nr. 165.476).

Volgens artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949 zijn interne conflicten "*alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.*". Het tweede lid van dit artikel stelt dat "*interne ongeregeldheden en spanningen, zoals rellen, op zichzelf staande en sporadisch voorkomende daden van geweld en andere handelingen van soortgelijke aard, ...*" niet zijn te beschouwen als gewapende conflicten.

Op 19 april 2011 laat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een 'Subject Related Briefing' van 18 april 2011 met betrekking tot de veiligheidssituatie in Syrië geworden. Uit genoemde informatie blijkt dat er in Syrië sinds 17 februari 2011 sprake is van regelmatige demonstraties waarbij tot op heden naar schatting 200 doden zijn gevallen, de overgrote meerderheid doodgeschoten door veiligheidstroepen. Deze manifestaties zijn echter gelokaliseerd in een beperkt aantal brandhaarden. Het epicentrum is Dara'a en voorts doen zich met onderbrekingen betogingen voor in Douma, Homs, Banyas en Lattaqiah. Vooral op vrijdagen na het weekendgebed zijn er

spanningen. Het aantal demonstraties in de hoofdstad is eerder beperkt en het openbare leven is er op geen enkel moment tot stilstand gekomen. Ook in de tweede stad van het land, Aleppo, is het rustig, behoudens twee kleine demonstraties. Het regime van president Bashar al-Assad heeft op de situatie gereageerd met een mengeling van repressie en toegevingen, waaronder de vrijlating van de schoolkinderen uit Dara'a wiens arrestatie de onlusten uitlokte, het ontslag van Faysal Khaltum, de gouverneur van Dara'a, de aankondiging van een salarisverhoging van 20 à 30 % voor ambtenaren, de vrijlating van 260 islamitische en 42 Koerdische gedetineerden uit de gevangenis van Saydnaya, het ontslag van de regering van Muhammad Naji al-Otri, de sluiting van het enige casino in het land, de afschaffing van een wet die leraressen verbiedt om een niqab te dragen, de uitvaardiging van een presidentieel decreet dat de nationaliteit verleent aan 300 000 Koerden die sinds de volkstelling van 1962 als 'vreemdeling' of 'staatloze' stonden geregistreerd, het ontslag van gouverneur Ghazzal van Homs en het inzweren van de nieuwe regering onder leiding van premier Adel Safar, die als opdracht krijgt hervormingen voor te bereiden. Op basis van de actuele situatie concludeert het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat "[E]r moet worden geconstateerd dat er in Syrië de jongste weken sprake is van regelmatige demonstraties. Er dient echter tevens aangestipt dat deze manifestaties (...) gelokaliseerd zijn in een beperkt aantal brandhaarden. Het epicentrum is Dara'a en voorts doen zich met onderbrekingen betogingen voor in Douma, Homs, Banyas en Lattaqiah. Vooral op vrijdagen na het weekendgebed zijn er spanningen. Merken we op dat het aantal demonstraties in de hoofdstad eerder beperkt is. Het openbare leven is er op geen enkel moment tot stilstand gekomen. (...) De contestatie gaat vooral uit van de meerderheid van soennitische Arabieren. Er zijn nauwelijks aanwijzingen dat er Christenen of Druzen bij betrokken zijn. Wat betreft de Koerden, zij hebben zich eerst afzijdig gehouden en pas recentelijk is er sprake van enig (vreedzaam) protest. Er kan op basis van de actuele situatie worden geconcludeerd dat de heersende spanningen het regime weliswaar hoofdbrekens bezorgen, maar anderzijds niet van die aard is om de positie van president Bashir al-Assad op een decisieve manier te ondergraven. Er is op dit ogenblik nog steeds geen sprake van een massale volksopstand tegen het staatshoofd. Er kan van uit gegaan worden dat de toegevingen van het regime wel degelijk enig effect hebben geressorteerd. Ingevolge hiervan kan gesteld worden dat er geen sprake is van een situatie van veralgemeend geweld in Syrië. Het maatschappelijk leven is niet tot stilstand gekomen, het overheidsapparaat functioneert normaal. De veiligheidsdiensten fungeren als vanouds en treden repressief op tegen iedereen die zich openlijk tegen het regime keert. (...)." (eigen onderlijning).

Dit schriftelijk verslag werd op 20 april 2011 per fax overgemaakt aan verzoekers raadsman. Ter terechtzitting wordt aan verzoeker de mogelijkheid geboden om mondeling te repliceren op de inhoud van hoger genoemde 'Subject Related Briefing'. Hij brengt evenwel geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet correct of actueel is. Niettegenstaande de veiligheidssituatie in Syrië precair is en het optreden van de veiligheidsdiensten repressief is tegen iedereen die zich openlijk tegen het regime keert, is de Raad van oordeel, gelet op de vaststelling dat de protesten gelokaliseerd zijn in een aantal brandhaarden, dat er actueel in Syrië geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat in hoofde van verzoeker evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen in geval van terugkeer naar Syrië.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenfinding. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord en tijdens het interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij kon zich laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de Arabische taal machtig is. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden

volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. Waar verzoeker in fine vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad er op dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS